

3

Konstruktiv samtale om samliv

12

Vellykket sommerstevne
i Nordre

14

På tide med første samtale
om Metoo?

Løpeglede for misjon

(Foto: Kristian Ringen).

Barn, unge og voksne gjorde en kjempeinnsats i årets «Misjonsløp» på Visjon, og løp inn 230 000 kroner til Frikirkens misjonsarbeid. Det tradisjonelle løpet går av stabelen hvert år på lørdagen under Visjonsfestivalen ved Stavern folkehøyskole. Budbæreren var til stede under sommerfestivalen med tema «Rikelig», og vi har i år et spesielt fokus på tilbudet til barn og unge som FriBU har ansvar for.

Side 6-9

Nytt og ungt eldsteråd i Bergen Frikirke

Søndag 18. august var en historisk dag i Bergen Frikirke, da seks nye eldste ble innsatt på samme dag. - Jeg tror kanskje dette er rekord i Frikirken, sier Karmøypastor Lars Øystein Folkedal, som

ordinerte de seks.

Gjennomsnittsalder for samlet eldsteråd etter ordinasjonen er 35,7 år. - Dette må jo være en god oppfølging av målplanen, sier Folkedal, som under ordinasjonen snakket om ydmykhet, underordning og å være "under opplæring", som troverdige disipler. Dette hånd i hånd med å lede med frimodighet. - Det er stort at seks mennesker samtidig vier seg til tjeneste som

eldste med alt det innebærer. Noen ganske unge og noen som har levd litt lenger, sier Folkedal. (De ordinerte er i alderen 26-50 år, red.anm.). De fikk hvert sitt minutt til slutt, der de delte fra eget hjerte om det de nå går inn i. De gjenga stor bredde og det var sterke vitnesbyrd som gjorde inntrykk på oss tilhørere.

Etter en krevende tid med tapet av sin kjære pastor, ble denne dagen et uttrykk for det håpet

Takkefest og jubileumsfeiring i Songe Frikirke

Lørdag 18.mai kunne eldste Svein Løvdal ønske velkommen en feststemt og fullsatt forsamling i Songe Frikirke. Festen var en takk til Leif Inge og Synnøve Jensen. Etter 22 år ble Leif Inge pensjonist i juni. I tillegg var det på dagen 75 år siden menigheten ble startet, og 25 år siden den nye kirka ble tatt i bruk.

Svein Løvdal ledet på en ledig og god måte, og forsamlingen fikk oppleve et rikholdig program som varte i godt over fire timer. I første avdeling var det frisk sang av barnekoret «Gnisten», mannsgutta «Salig Blanding» og Menighetsmusikken. Gjennom et innslag med å illustrere 75 års tidslinje og hendelser langs denne, fikk forsamlingen en liten historietime med et glimt i øyet. En film fra innvielsen av kirka for 25 år siden ble også satt pris på.

Vår synodeformann Jarle Skullerud holdt kveldens tale og takket Leif Inge for hans innsats i Frikirken, som tilsynsmann i mange år, komitearbeid i Synoden og pastor flere steder i landet gjennom 36 år. Han overrakte en takk og gave fra synodestyret.

Ingen fest uten festmat. Gryterett, kaffe og bløtkake gikk ned på høykant. Etter en god time var forsamlingen tilbake i festsalen for 2.avdeling. Her var det nydelig sang av jentegruppen «Sarepta». Arnfinn Evensen, som har overtatt som hovedpastor, hadde en hilsen og takk til Leif Inge. Deretter fulgte det med gode ord, takk og gaver fra nabomenigheter og venner.

Ordføreren i Tvedestrand, Jan Dukene, takket Leif Inge for hans mange år i trofast tjeneste, og fremhevet hva menigheten med sitt mangfoldige arbeid har betydd for Songe-bygda.

Et humoristisk innslag som skulle illustrere et eldsteråd anno 2019, fikk fram den store latteren. Spesielt Leif Inge i Arne Christian Wiigs tolkning var en fulltreffer som Leif Inge satte stor pris på. Han og Synnøve hadde for øvrig hele sin familie til stede denne kvelden, i alt 21 med smått og stort.

Formann i eldsterådet, Birger Løvdal, takket til slutt Leif Inge og Synnøve for de 22 årene de har vært pastorpar i Songe. Gjennom alle disse årene har Leif Inge i tale, sang og musikk formidlet evangeliet til barn, unge og voksne i menighet og nærmiljø. Han har trofast holdt fram Guds ord som rettesnor for lære og liv, og han har fått bety mye for menighet og enkeltmennesker.

TAKK Leif Inge og Synnøve Jensen ble takket for lang og tro tjeneste i Frikirken. (Foto: Birger Løvdal).

Leif Inge og Synnøve vil så langt de ser det, nyte pensjonisttilværelsen i egen bolig her på Songe. Begge ble derfor ønsket hjertelig velkommen videre i menighetens fellesskap og arbeid.

Fra menigheten fikk Leif Inge og Synnøve overrakt et maleri laget spesielt for anledningen av vår lokale kunstner Hjørdis Langmyr. Dette vil minne Leif Inge om den flotte naturen i Songe-skogene der han ofte har funnet ro og inspirasjon. Kunstneren ønsket også å vise sin takk til Leif Inge med å gi et ekstra bilde med motiv fra Helgelandskysten, som en kontrast til det blide Sørlandet.

Det ble en verdig avskjedsfest for Leif Inge og Synnøve, en kveld vi vil huske lenge med glede og takk!

Startet

I juni var det Pastorsamling i Frikirken på Stavern folkehøyskole. Målplanens punkt om «Jesus i hverdagen» fikk størst oppmerksomhet i ulike bibeltimer og samlinger. Onsdagen var det satt av fire timer til en intern samling det var knyttet en viss spenning til. På timeplanen stod Teologisk arbeid med samlivsetiske spørsmål, sjelesørgerisk undervisning og refleksjons-grupper. Målet var dialog framfor hard diskusjon.

Tekst **ANNE KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK**

Det var allerede tirsdagen et tema hvordan vi kommuniserer om vanskelige tema, så forsamlingen hadde startet en refleksjon om hvordan møte hverandre respektfullt når man er uenige. Behovet for en trygg og ærlig samtale, pastorene seg imellom, gjorde at synodeformann Jarle Skullerud orienterte møtet om at pressen eller deltakerne ikke skulle gjengi andres innlegg fra møtet. Denne intensjonen skulle vise seg å få et godt resultat, og de ulike innledderne og deltakerne var veldig fornøyd med tonen og samtalen i etterkant.

Det lå klart fra både teologisk fagråd og fra synodestyret at dette skulle handle mest om hvordan håndtere samlivsetiske spørsmål og mennesker det berører, uten at man ønsket å åpne for en disku-

som lever i menigheten om at de skal nå ut med evangeliet og gjøre mennesker til Jesu disipler, sier Lars Øystein Folkedal.

Fra venstre: Kristian Pilskog (allerede eldste), nye eldste: Steinar Hjelset, Anna Kleppe Moe, Ingelin Østrem Sandve, Silje Katrine Elgen Fevang, Frode Skjold og Bjørnar Magne Svellingen.

dialog om samlivsetikk

sjon om de ulike syn på homofilt ekteskap. Det vil si at selve konklusjonen på dette spørsmålet, lå som et premiss for samtalen. Synodeformannen gjorde det klart at Frikirken vil fortsatt stå for det klassiske synet på ekteskap mellom mann og kvinne.

Espen Ottosen holdt et innledende foredrag og Arvid Hunemo og Per Eriksen, begge pastorer i Frikirken, hadde hvert sitt responsinnlegg.

Synodeformann Jarle Skullerud var fornøyd med samtalen:

- Vi hadde en god og respektfull samtale om vår teologi og om hvordan vi møter mennesker med ulik seksuell legning. Jeg mener dette ble et godt utgangspunkt for videre samtaler i våre eldsteråd, og håper vi kan finne en god vei videre i fellesskap.

Skullerud viste til følgende vedtak:

Fra november 2018: «Synoderådet takker for orienteringen om planer for arbeid med teologiske spørsmål i perioden. Frikirken står for en klassisk kristen forståelse av ekteskapet som et livslangt, monogamt forhold mellom mann og kvinne.

Synoderådet ber om at det med utgangspunkt i Frikirkens ekteskapsforståelse og vigselforsaks legges til rette for teologisk refleksjon og samtaler om hvordan vi som kirkesamfunn og enkeltmennesker møter mennesker med ulik seksuell identitet.»

Fra desember 2018: «Synodestyret ber teologisk fagråd følge opp synoderådets vedtak i sak 05/2017-2021, jfr. protokoll fra synoderådets møte 01.11.2018.

Synodestyret fastholder at forkynnelse og veiledning skal skje ut fra vår kirkes lære. Det er samtidig rom for teologisk refleksjon og åpen meningsutveksling om teologi i vår kirke. Synodestyret støtter synoderådets vedtak som legger til rette for dette på en god måte.»

Jan Løkkeborg fra Vestre Presbyter

rium ledet samtalen på pastorsamlingen, på vegne av teologisk fagråd:

- Jeg opplevde at det var en god og konstruktiv samtale. Kanskje hadde jeg forventet større spenninger og sterkere følelsesmessig engasjement. Jeg tror vi kan tåle enda høyere temperatur enn det vi opplevde på pastorsamlingen. Noen vil nok oppleve det vanskelig at premissene for samlivsspørsmål langt på vei er lagt, og dermed finne debatten uinteressant, men teologien står altså ikke for en endring. Og da blir utfordringa å ha en samtale der vi kan omtale hverandre med respekt ut ifra ulike syn. Jeg synes samtalen ble saklig og god, og ser fram til den videre prosessen i kirkesamfunnet. Så langt som vi har jobbet med det opplever jeg at det har vært forbillig, og at andre kirkesamfunn kan la seg inspirere og kanskje lære av det, mener han.

Pastor i Fredrikstad Frikirke, Per Eriksen, var en av de som holdt en innledning. Han uttaler følgende til Budbæreren i etterkant av møtet:

- Samtalen var samlet sett veldig positiv. Respektfull tone i alle innlegg. Og vi fikk kommet inn på realitetene i saken, ikke bare eventuelle konsekvenser.

Jeg ønsket først og fremst å fortelle litt om min egen vei fra et tydelig konservativt standpunkt i forhold til spørsmål om likekjønnet samliv, til mitt standpunkt i dag, hvor jeg ønsker at alle skal kunne inkluderes på alle måter i våre me-

nigheter.

Jeg mener det som sies i NT om homoseksualitet er sagt inn i en kontekst som er så ulik vår egen, og at den homofile praksisen er så annerledes, at tekstene ikke uten videre lar seg overføre direkte.

Vi må grunnleggende spørre hva som er til det beste for det enkelte mennesket. Loven er til for menneskenes skyld. Hvis vi praktiserer loven på en måte som skader eller ødelegger mennesker, er vår praktisering av loven gal. Jesus viste dette prinsippet tydelig i sin forståelse av sabbaten. Denne var dypt forankret i Gud selv og i skapelsen, likevel sier Jesus at sabbaten er til for menneskets skyld, ikke mennesket for sabbaten. For meg ble dette en nøkkel også til tolkningen av den seksualiteten som også er en del av Guds skaperorden. Jeg påpekte at vi står i fare for å gjøre som fariseerne: Å sluke kamelen, mens vi avsiler myggen. Å legge byrder på folk som vi selv ikke trenger å røre med en finger.

Ellers henviste jeg til min artikkel: "Homofilisaken. Hvorfor jeg tok feil." Denne artikkelen ligger åpent på hjemmesiden til Kraftverket menighet, sier Eriksen til Budbæreren.

Arvid Hunemo, pastor i Arendal Frikirke, var også blitt spurt om å holde et innlegg om sitt syn på pastorsamlingen. - Jeg står for et klassisk syn på ekteskapet. Jeg er veldig glad for premissene synoderådet la for samtalen vår, og for at det vi snakket om forblir internt

mellom oss. Det gjorde det mulig å ha en god og åpen samtale, sier han. - Når jeg står for det klassiske synet på ekteskapet, betyr det at jeg må være ekstra opptatt av å formidle det på en kjærlighetsfull måte. Det handler om å være raus og tydelig, sa Hunemo til avisen Vårt Land i juni. Han utdyper følgende til Budbæreren: - Det var avgjørende for meg å holde frem at Frikirken holder fast på læren. Synodestyret og synoderådet har enstemmig vært tydelig på det. Hvis læren skal endres, er det en helt annen prosess og samtale.

- Jeg opplevde formen og samtalen rammer som gode og trygge. Selv om dette bryter på «dypt vann» er det god vilje hos alle til å være respektfulle, sier Hunemo til Budbæreren. Else Birgit Bergem Strand delte sine erfaringer som pastor i Risør hvor menigheten har møtt mennesker og samtalt mye om tematikken. - Jeg opplevde at vi hadde en inspirerende pastorsamling i Stavern. Det var mye flott forkynnelse og nyttig informasjon. Jeg synes at det er godt å være med i et kirkesamfunn som våger å ta opp den vanskelige samtalen. Det håper jeg det vil være rom for også i framtiden. Jeg har savnet at vi har snakket konkret om hvordan vi håndterer problematikken rundt likekjønnet samliv og ikke bare hva vi mener om det. Jeg fikk dele noe fra vår erfaring i Risør Frikirke og opplevde at det jeg sa ble respektfullt tatt imot. Det vil helt sikkert være delte meninger om vi har håndtert ting på rette måte, men jeg fikk mange klapp på skulderen av folk som takket for det jeg sa. Jeg var glad for at samtalen i plenum foregikk i så gode former. Det gir rom og trygghet for å komme med nyanser. Ellers er det fort at bildet blir svart hvitt. I denne saken tenker jeg at det er svært viktig å ta vare på nyanser, sier Else Birgit Bergem Strand.

Pastorene er oppfordret til å ta med seg samtalen inn i eldsterådene denne høsten.

ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
anne-kristine.wiecek@frikirken.no**JOHN ARNE GLADSØ**

Reis deg!

Sitter du, har du lagt deg ned, er du utslått eller har du gjemt deg bort? Som far, som kirkeleder, som diakon eller eldste eller vanlig Frikirkemedlem: Dette er ord til deg og meg: «Jeg har jo sagt deg: Vær modig og sterk! La deg ikke skremme, og mist ikke motet! For Herren din Gud er med deg i all din ferd».

Reis deg opp. Gå videre, ikke blir sittende i myra eller på sofaen. Men ta ett skritt om gangen og gå videre.

Winston Churchill sa det ganske tydelig: «If you're going through hell, keep going ...».

Det er faktisk nødvendig å si, fortsett å gå ... For det er så lett å se seg tilbake, si i knærne og miste motet.

Men da sier Gud til oss som kirkesamfunn, lokalmenighet, familier og enkeltpersoner. Reis deg, la meg høre din stemme, ta ett skritt om gangen. Vær modig og sterk og mist ikke motet ...

Slik kan vi se høsten blidt i møte. Herren er med, og vi går sammen med han i det som ligger foran.

BUDBÆREREN 1984

Uten alternativer? I en radiodebatt nylig uttalte biskop Per Lønning at myndighetene gjorde en feil i opplegget når det gjaldt høringen om hvordan folk

ønsket at Den norske kirke skulle organiseres, på bakgrunn av Sivertsen-utvalgets innstilling av 1975. For det ble ikke utredet alternative modeller til statskirkeordningen som høringsinstansene kunne forholde seg til. Og når folk ikke har positive alternativer til det bestående, velger man det man har, ut av frykt for det ukjente og «man vet hva man har, men ikke hva man får». Vi deler Lønnings kritikk av denne fremgangsmåten. Da Frikirken i sin tid avgav en offentlig uttalelse i tilknytning til Sivertsen-utvalgets innstilling, pekte man nettopp på dette: «Flere forskjellige kirkeordningsmodeller kan komme på tale. Når innstillingen likevel er sendt ut til høring uten at disse alternativene foreligger utredet, frykter vi at dette vil svekke interessen hos mange av dem som skal svare». Og Frikirken gav sin definisjon av de fire kirkemodeller som hyppigst forekommer i den aktuelle debatt: Statskirke, folkekirke, sektkirke og frikirke.

Jon Magne Lund, Bb nr 6

Kan vi ikke bare gjøre slik vi har gjort før?

Med Frikirkens målplan har de fleste menighetene noe å ta tak i...

Jesus i hverdagen, Jesus til nye generasjoner og Jesus til nye mennesker.

Noe av disse punktene bør berøre oss som menighetsmedlemmer og ledere på en eller annen måte. Så vil noen si:

«Kan vi ikke bare gjøre slik vi har gjort før?»

All statistikk og fakta tilsier at det kan vi stort sett ikke gjøre.

Hvordan skal vi treffe nye generasjoner om vi ikke snakker språket?

Hvordan skal vi praktisere tro på hjemmebane hvis vi ikke setter fokus på det punktet? Vi får lite hjelp fra skole og samfunn, derfor må kirke og tro bli enda mer aktivt og relevant også på hjemmebane.

Hvordan skal vi nå nye mennesker nært og fjernt om vi ikke ønsker å dele troen med noen? Vi må nok endre på noe...

Jeg kjenner meg selv igjen i det å være skeptisk til forandringer.

Hva om noen sitter på stolen min når jeg kommer til gudstjeneste?

Hva om min favorittsang ikke blir sunget?

Hvorfor må vi ta i bruk det nye fadervåret? Vi har jo lært tre varianter nå!

Roy Godwin fortalte en historie i sommer om en menighet som hadde bedt i lang tid til Gud om å sende unge mennesker til menigheten.

Så en kveld de har samling,

kommer det en ungdomsgjeng inn i kirken.

Det er en gjeng som bruker tøffe klær, nagler og lær, svart sminke og så skumle ut. Lederskapet synes dette ble så truende at de valgte å vise dem ut av kirken.

De ba dem om å gå. **Hva om dette var bønnsvaret?**

Husk det kan få konsekvenser når du ber Gud om å gripe inn... Bønn kan skape forandringer og spørsmålet er; er vi klare for det?

Jeg tror ikke at det handler om å kaste alt «det gamle» på dør, for så å ta i bruk alt «det nye».

Jeg tror ikke det er rett å skifte ut lederskapene og innsette bare nye ledere.

Jeg tror heller ikke at gudstjenestene må totalforandres rundt omkring.

Men jeg tror vi kan tillate oss å ta noen endringsskritt!

Jeg ønsker å se at å gamle og nye/unge leder sammen. Bare det, vil for noen av menighetene være en stor endring.

Det er NÅ vi må tenke neste generasjon inn i lederskap, ikke om et antall år når noen av oss går av.

Det er NÅ vi gjøre justeringer i gudstjenesten vår for å møte de som vi ønsker skal bli møtt.

Det er NÅ vi må hjelpe hverandre til å praktisere tro på hjemmebane.

Da kan vi ikke gjøre alt som før...

Organ for Den Evangelisk Lutherske Frikirke

ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK

Fast medarbeider fra kommunikasjonsteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Budbæreren
Pilestredet 69
0350 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbareren@frikirken.no

Bladet utkommer med 10 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Amedia Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Budbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Budbæreren trykkes på miljøepapir
Tilsluttet Fagpressen

Sommerfuglvinger kan forandre alt...

UNNI WESTLI

Jeg skulle ønske Gud hadde skapt meg med sommerfuglvinger, tenkte jeg. Det var rimelig kaotisk rundt meg. Mennesker som tidligere hadde vært gode venner, kastet nå sinte og mistenksomme blikk mot hverandre. Ordene som ble uttalt var harde og uforsonlige. Anklager ble kastet fram og tilbake, og sånn hadde det vært over lang tid. Atmosfæren var langt fra god, og det virket håpløst å gjøre noe med det. Jeg hørte på ordene i Anne Grete Preus sin sang:

det som så ut til å bli storm og tunge byger det ble en fin og stille solskinnsdag takket være et vindpust fra en sommerfugls tilfeldige vingeslag.

Tenk å kunne gjøre om stormen rundt meg til en fin og stille solskinnsdag...

Sommerfuglvingeeffekten er et begrep innenfor det som kalles kaosteori, og har utgangspunkt i meteorologien. Det er umulig å forutsi været sikkert for lang tid framover, fordi det er så mange uforutsigbare elementer som kan føre til endringer i vindene i at-

mosfæren, som igjen påvirker været på jorden. Et av de uforutsigbare elementene er vingeslagene til millioner av sommerfugler som finnes på jorden – derav ordet sommerfuglvingeeffekten.

En sommerfugl er svært liten og vingene til en sommerfugl er skjøre. Nettopp derfor blir det så fascinerende at vingeslagene til en sommerfugl kan gjøre så store ting - endre vindene i atmosfæren, og slik føre til værendringer på jorda. Og nettopp dette er det Anne Grete Preus tok tak i, i sangen sommerfuglvinger. Dels som et ønske for egen del – når livet var for tøft. At det kunne finnes en sommerfuglvinge som tilfeldigvis slo slik at atmosfæren i hennes liv ble endret fra tunge skyer, til en lys og stille solskinnsdag.

Jeg lengter etter lyst fra en medvinds pust i nakken eller en fin og stille solskinnsdag Takket være et vindpust fra en sommerfugls tilfeldige vingeslag

Men også med ønske om selv å ha sommerfuglvinger som kunne forandre alt, når ting ble for vanskelige.

Sommerfuglvinger kan forandre alt gjøre salt til søtt og varmt til kaldt når elva blir for stri og tar for mange brå svinger skulle jeg ønske Gud hadde skapt meg med sommerfuglvinger.

Og jeg har altså også tenkt at jo – det hadde vært fint å ha sommerfuglvinger som kunne forandre atmosfæren både nær meg og

langt borte. Gjøre mørke til lys.

Men har ikke Gud skapt oss med denne evnen til å forandre ting til det bedre? Vi kan gi nærhet der ensomheten råder, gi kjærlighet der hatet har fått makt, gi trøst der sorgen gjennomborer. Og skjer ikke det ofte nettopp gjennom de små, mer eller mindre tilfeldige handlingene, en varm berøring, et vennlig smil, øyne som møter øyne med godhet, et lite ord sagt i rette tid? Vi må bare våge å gjøre det vi er skapt til – vise barmhjertighet, vise medfølelse, elske vår neste! Det som hindrer meg er vel ikke at jeg ikke kan, men at jeg er redd for at det skal bli misoppfattet, at jeg skal

INSPIRERT Unni Westli har latt seg inspirere av Anne Grete Preus Sommerfuglvinger. (Illustrasjonsfoto)

bli ansett som liten og svak, at jeg skal bli misbrukt fordi jeg ikke er tøff, sterk og bruker like harde og avvisende ord som de andre. Det kan skje, men det kan også skje at et vennlig ord, et ekte smil, en varm berøring, endrer en hel atmosfære av uvennlighet. Er det ikke verdt å forsøke?

Og like lite som en sommerfuglvinge alene endrer atmosfæren, kan vi alene endre en hel verden. Men om vi alle gjør våre små, mer eller mindre tilfeldige handlinger – så kan alt forandres.

Har ikke Gud skapt oss med denne evnen til å forandre ting til det bedre?

Velkommen

Jeg liker ordet velkommen. Ordet gir mange assosiasjoner. Noen handler om: Åpenhet. Raushet. Varme. Invitasjon (...) Vi mener det når vi sier: Velkommen! Vi ønsker velkommen til fellesskap der du kan trives. Vi ønsker velkommen til trivelige samlinger. Vi ønsker at du skal få høre Ordet om Jesus Kristus og bli kjent med Ham. For Han sier: «Og dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du har sendt, Jesus Kristus.» Joh. 17,3.

Arvid Hunemo i menighetsblad for Arendal Frikirke

Hele mennesker

Vår tid kaller på Jesus-etterfølgere med sterk integritet. Kristne i alle aldre som bygger sin identitet på hva Gud sier om oss framfor hva som forventes utenfra. Disipler av Jesus som tør å stå for Bibelens verdier i et samfunn der integritet er utrydningstruet, der grenser flyter og der det er anerkjennelsen fra andre som styrer hva vi tenker om oss selv, framfor vår egen overbevisning.

Noe av det vi skylder neste generasjon, er å leve våre åndelige liv med integritet og framstå som hele mennesker.

Anne Gustavsen i Korsets Seier

Veien til tro

Jeg blir alltid fascinert av å høre sterke historier om mennesker som kommer til tro. Hvordan nådde de det punktet der de skjønner at de trenger noe som er større enn seg selv? (...) Det er sikkert uendelig mange versjoner av hvordan mennesker opplever Guds inngripen i sine liv. Selv blir jeg alltid oppmuntret og trosstyrket når jeg hører om hvordan Gud på et tidspunkt snur opp ned på livet deres - fra håpløshet til håp, fra død til liv.

Guro Kvakestad i Først

VISJON
2019

Har visjoner for de Unge

Maria Myhren Selstø og Hanne Marie Moi er ledere for UngVisjon og Frik Festivalen, som samler barn og unge i alle aldre til lek, moro og åndelig fellesskap på Visjon. De er opptatt av å formidle at tro og relasjon med Gud handler om hele livet og om hverdagen vår, og at vi må la Guds ord få rikelig rom blant oss, som det står skrevet i Paulus' brev til Kolosserne.

Tekst og foto **GEIR ARNE JOHANSEN**

Visjonsfestivalen i Stavern er for mange sommerens høydepunkt. Foreldre forteller om barn som mye heller vil på Visjon, enn å reise på sydenferie. Flere varmer opp i bilen med spillelister fra Visjon på Spotify, mens andre sitter klar med fotballskoene på og har nedtelling til de kan treffe kameratene sine igjen. Temaet for årets Visjon var «Rikelig», og det satte på ulike måter sitt preg på hele festivalen. Maria Selstø Myhren leder UngVisjon, som er festivaltilbudet for barn mellom 2-13 år. - Hvordan vil du oppsummere UngVisjon i år? - Årets UngVisjon var fantastisk! Temaet «Rikelig» skinte gjennom på flere plan. Det var rikelig med aktivitetstilbud, og tilbakemeldingen er at de cirka 350 barna storkoste seg. For meg er det viktig at barna blir sett og møtt av voksne og andre barn som er interessert i dem, sier Myhren Selstø. Både morgenmøtene og HITS var fylt av god stemning, Jesus og mye kreativitet. - Barn i alle aldre får anledning til å få med seg noe på møtene. Jeg synes barna er heldige som får oppleve så mye godt i løpet av en kort uke. Misjonsløpet engasjerer mange, og det er en fin måte å koble barn og voksne på. Dessuten er det sunt å flytte fokus fra seg selv og ut til andre som trenger både penger og Jesus. Bibelen fikk stor

plass, og det engasjerer til mer bruk av Bibelen. Det er fint å gå høsten i møte med teksten «La Kristi ord få rikelig rom hos dere», sier Myhren Selstø.

HANDLER OM HELE LIVET

Hanne Marie Moi er leder for Frik Festivalen, som er ungdommens egne festival «i festivalen». Hun håper Visjon kan være med og gi de unge utholdenhet til å leve kristenlivet i hverdagen. - Tro og relasjon med Gud handler om hele livet, om hverdagen vår. Å være på festival og få åndelig påfyll er veldig viktig. Det kan være som en vaksine for mange som er alene om å være kristen hjemme. Men der du lever hverdagen din vil også Gud være. Han går med deg hver dag, sier Hanne Marie Moi, som for tredje året på rad ledet Frik Festivalen, der cirka to hundre deltakere og femti ledere var samlet i år. - Derfor er ikke tro og relasjon med Gud noe som vi skal redusere til tider og steder hvor det passer oss, til når det er komfortabelt å være kristen. For tro handler om hele livet, både gleder og utfordringer, sier hun. Moi oppfordrer alle til å ta del i et kristent nettverk på hjemstedet, eller koble seg opp mot andre kristne som bor andre steder, for det er vanskelig å være kristen alene, erkjenner hun. - Vi trenger hverandre og vi trenger å minne oss selv og hverandre på at Gud er med overalt hvor vi går. Han vil ta del i hverdagen vår og være med å forme oss. Det er å la Kristi ord få rikelig rom, sier hun.

RIKELIG I SIN KARAKTER

Selv opplever hun at ordet «Rikelig» har stor betydning for hennes kristne tro og for livet hennes. - Gud i seg selv er Rikelig. Hans relasjon til meg er en rik gave jeg ikke har gjort meg fortjent til, men som jeg har fått, nettopp fordi Gud er rikelig i sin karakter: Rik på kjærlighet, rik på nåde, rik på godhet og han inviterer oss til liv, en hverdag med han. Det er rikt,

LEDERE Maria Selstø Myhren og Hanne Marie Moi leder UngVisjon og Frik Festivalen. - Det er viktig at barn og unge blir sett og møtt av voksne som bryr seg, og at de får vite at Gud er med oss overalt hvor vi går, sier de.

sier Hanne Marie Moi, og viser til Kol 3,16a; «La Kristi ord få rikelig rom hos dere!». - Denne setningen handler om livet, at Kristi ord skal få rom hver dag. Både gjennom bibellesning, sang og hverdagslig liv og handling. Paulus setter ord på det samme i versets andre del og i det påfølgende verset: «Undervis og rettled hverandre med all visdom, syng salmer, viser og åndelig sanger til Gud av et taknemlig hjerte. Og la alt dere sier og gjør, skje i Herren Jesu navn, med takk til Gud, vår Far, ved ham».

GAVEPAKKE

I sin tale på FRIK-festivalen snakket Maria Timenes, som til daglig er ungdomspastor i Hånes Frikirke, om å lese i Bibelen og hva det gjør med oss. - Jeg håper at dere som er her nå får lyst til å lese i Bibelen når dere går herfra, og at dere forstår hvorfor det er bra å lese i Bibelen, sa Timenes fra scenen i Stavernhallen. Selv har

hun opplevd bibellesning som et stress- og pressmoment i livet. Noe hun har kjent på dårlig samvittighet for, de gangene hun har startet å lese fra 1. Mosebok og ikke har orket å lese videre. - Men så kommer jeg tilbake til det ene øyeblikket hvor jeg setter meg ned, åpner Bibelen og leser. Og så oppdager jeg noe, som jeg har lest mange ganger før. Så skjer det noe i det. Fordi jeg har brukt tid på å lese i Bibelen, og jeg kjenner mange av historiene. Og når jeg leser det igjen med litt andre briller, kanskje i en annen livssituasjon og i en annen alder, så gir det plutselig mening. - Jeg håper ikke det jeg skal si fører til verken stress, press eller dårlig samvittighet. For denne boka her, er ikke ment for det. Den er ment å være til velsignelse for deg. Den er en gavepakke som skal være til hjelp, sånn at du kan lære og øve deg i å stadig få et større innblikk i hvem Gud er. Jeg leser Bibelen både for å forstå mer av hvem Gud er, men også om hvem jeg er. Bibelen er proppet med visdom, kunnskap og veiledning, sa Timenes.

RIKELIG MED NÅDE

Siri Iversen er pastor i Flekkerøy misjonskirke, og var blant talerne på Visjon. - Jeg vet ikke om noen bok som har irritert meg og frustrert

meg, men samtidig motivert og inspirert meg så mye, som Bibelen. Forhåpentlig har denne boka også formet meg. Det er rikelig med ord i Bibelen, og det har jeg også lyst til å løfte fram. Et av mine sterke bilder av det er av den kristne menigheten i Kina, som endelig skulle få Bibelen på sitt eget språk. Da de fikk den tok de frem et barberblad og delte den opp i 66 deler, sånn at alle skulle få hver sin del av Bibelen og så byttet de med hverandre etter hvert som de leste ferdig. Den histo-

rien gjør meg veldig ydmyk, for jeg lurte på hvor mange hyllemeter med bibler vi har hjemme, sa Iversen da hun talte i Stavernhallen. På spørsmål fra Budbæreren om hvilken betydning årets Visjonstema «Rikelig» har for henne, svarer hun «mest av alt at det er rikelig med nåde. - Hva var det viktigste du hadde å si til Visjonsdeltakerne? - At det livet Gud har gitt oss er en gave, ikke bare en oppgave. Det henger sammen med «rikelig nåde». Det er nåde å få leve!

SOFAPRAT På Frik festivalens morgensamlinger i Stavernhallen, var det gode samtaler i sofaen om bruk av Bibelen. Fra venstre: Ida Angell Nilssen, Maria Timenes, Thore Søvik og Solveig Bråtane.

VISJON
2019

Noen glimt fra Visjon:

HITS Familiesamlingen Hits for Alle er en kjent og kjær tradisjon på Visjonsfestivalen. (Foto: Kristian Ringen).

PÅ BANEN Ingen UngVisjon uten fotball! Her får alle som vil være med og boltre seg. (Foto: Kristian Ringen).

Misjonshistorier rundt frokostbordet

Utsendingene som deltok på Visjon inviterte igjen til misjonsfrokost, og på «menyen» i år stod tre land; Japan, T-rkia og et land i Midtøsten.

Tekst og foto **GEIR ARNE JOHANSEN**

De siste årene har Fri-kirkens utsendinger invitert til misjonsfrokost på Visjon, der deltakerne får servert retter som representerer landene utsendingene bor i samtidig som de får høre siste nytt og inspirerende historier fra misjonsmarken. Det gis anledning til å stille spørsmål, og på den måten komme litt tettere på utsendingens hverdag. Hver frokost har et maks antall plasser, og de fleste melder seg derfor på i forkant av festivalen.

STERKE HISTORIER

Utsendingen som representerer et

land i Midtøsten forteller at der familien hennes bor og arbeider, er det mange voksne i lokalsamfunnet som har vokst opp nesten utelukkende på te og brød. - Det var det de spiste, kanskje ti ganger om dagen. En gang iblant slaktet de en geit eller en sau, og lagde et skikkelig måltid. Men ellers var måltidene veldig enkle, forteller hun. Enkelthistoriene fra misjonsmarken som blir delt under frokosten er sterke. - Vi opplevde for en tid tilbake at en kvinne kom til tro, og det var stort. For dette er ikke et sted der folk kommer til tro i hopetall. Det er hard grunn, det er tørt og du må jobbe hardt. Og det er mørke krefter. Muslimer har ofte en reise på tjue år, før de tar imot Jesus. Så jeg er veldig glad for at vi fikk være en del av et høstearbeid. Men, det er viktig å si, at i løpet av de siste femten årene har flere muslimer kommet til tro på Jesus enn i de tusen foregående. - Det er sterkt å jobbe med mennesker som vi ser tar store valg, og som må regne med at det blir vanskeligheter og forfølgelse. Vær med og be for dem. Så skal vi også være med og modellere hva det er å være kirke, og det er mer enn å møtes en gang i uka og drikke te

MÅLTIDSFELLESKAP Tidligere japanmisjonær Marianne B. Jacobsen demonstrerer hvordan det er vanlig å hilse hverandre velkommen til bords i Japan.

og studere Bibelen sammen. Det er å investere tid og bruke arenaene vi har til å bygge fellesskap og lese deres kulturelle koder. Å investere i mennesker og gjøre de klare til å dele videre.

MØTES I HJEMMENE

Måltidsfellesskapene er viktig i den japanske kulturen, og en na-

turlig arena der utsendingene kan bli kjent og bygge relasjoner med naboer og nærmiljøet. - Vi har likevel erfart at det er vanskelig å nå japanske menn, for de jobber veldig mye. Men gjennom husfellesskapene finner vi en vei inn. En japansk/kinesisk mann vi har blitt godt kjent med, er blitt en naturlig del av fellesskapet fordi vi er i hans hjem når vi møtes. Han har sagt at hvis dette er kirke, kan han gjerne la seg døpe og bli en troende. Så det blir trolig dåp i badekaret i hans hjem, forteller Marianne B. Jacobsen, som er en av vertinnene for misjonsfrokosten

STAS Det er mange aktiviteter å velge blant på UngVisjon, også for de aller minste. (Foto: Kristian Ringen).

Ettertraktet festivalbokhandler

FRIKVARERET Pål Dæhlen har med seg kona og barna til Visjon, i tillegg til foreldrene, som alle er med og hjelper til når det er travelt i festivalbutikken.

Pål Dæhlen (43) er tidligere ungdomsarbeider i Toten Frikirke, og driver den kristne bokhandelen «Frikvareret» på Raufoss. I sommer stod han for boksalget på Visjon, og han er en ettertraktet aktør på flere sekulære festivaler i inn- og utland.

Tekst og foto **GEIR ARNE JOHANSEN**

Jeg pleier å fleipe med at jeg driver Raufoss mest synlige menighet, smiler Pål Dæhlen og viser vei inn i bokteltet. Han refererer til bokhandelen han driver på hjemstedet, som er plassert midt i Raufoss sentrum. Ingen som går forbi kan unngå å se bibelversene som henger i vinduene. Pål Dæhlen er del av en stadig smalere bransje, og driver nå den eneste kristne bokhandelen mellom Raufoss og Tromsø. - Vi er vel omtrent 17-18 stykker som driver kristen bokhandel i Norge, sier Dæhlen, som egentlig er regnskapsfører av yrke. - Jeg ble litt trøtt på det, og var dessuten i en akeulykke som satt meg ut i noen måneder. Så da jeg ble tilbudt jobb som ungdomsarbeider i Toten Frikirke høsten 2009, takket jeg ja, forteller Dæhlen. Han startet opp en «metall»-husgruppe da han jobbet i Frikirken, hvor deltakerne holdt en andakt og fant en felles interesse i musikken. - Det var veldig lett å få med våre ikke-kristne venner på dette, og jeg ønsket å spre konseptet videre, men fikk det ikke helt til den gangen. I 2014 startet han opp bokhandelen. Ved siden av bokhandelen på Raufoss, reiser han rundt på festivaler i inn- og utland og selger musikk og bøker.

- VÅR MISJON

- De første årene var vi på Skjærgårds og andre kristne arrangementer, så fikk vi en døråpner for cirka fem år siden til sekulære festivaler. Så det har blitt vår misjon, forteller Pål Dæhlen. Han er representert på mange av de tyngste metall- festivalene, som Inferno- festivalen i Oslo og Tons Of Rock. De inviterer han til å komme, til tross for at de har en tydelig anti-kristen profil. Likevel selger han mer musikk på disse festivalene, enn han for eksempel gjør på Skjærgårds. - Jeg tror grunnen til at vi blir invitert er at det har skjedd en stor endring i musikkmiljøet siden tidlig 90-tallet. Folk har blitt voksne, sier Dæhlen, og viser til den dokumentariske spillefilmen «Lords Of Chaos» som skildrer hvordan det norske black metal miljøet kunne bli så ekstremt at unge gutter begynte å brenne kirker, dyrke ondskap og drepe hverandre.

FØRSTE GANG PÅ VISJON

- Det hender at vi får spørsmål om ikke vi blir jaget fra Midgardsblot-festivalen, for eksempel, men sann er det jo ikke. Enten er de interessert i musikken, eller så bryr de seg ikke. Det har nok litt med vår måte å være på. Også liker vi den samme musikkjangeren, så vi føler på en måte at vi er en del av samme miljø, sier han. Selv om Pål Dæhlen har reist rundt med festivalbutikken sin i mange år, er det første gang han står for boksalget på Visjon. - Jeg har vært her på Frikirkens arbeidsmøte noen ganger, så det er mange kjente fjes. Men Visjon er første gang, i tillegg har jeg festivalbutikk på tre andre festivaler her på skolen i sommer. Det er helt topp å være på Visjon, god stemning og mange barn. Så det er veldig fint å ha med ungene hit, og fint at det skjer en del på Tunet her. Skolen er veldig støttende, så det fungerer veldig bra, sier Dæhlen, som i tillegg til barna på to og fire har med kona og foreldrene sine på Visjon.

VARIERT Gjestene på misjonsfrokosten får prøve smaker fra flere land og kulturer.

denne dagen. Hun avsluttet sin tjeneste i Japan i vår, etter å ha vært utsending til landet siden høsten 2013. Jacobsen forteller om en annen mann som så smått har begynt å delta i det kristne fellesskapet blant utsendingene i Japan. Kona hans er troende, og mannen elsker pinnebrød. - Vi arrangerer såkalt «potluck» (spleisefest, red.anm.) og reiser til parken og lager pinnebrød. Før jeg dro fra Japan, ga jeg oppskriften min til kona hans og hele familien drar nå på tur, tenner bål og lager pinnebrød. Gjennom disse uformelle møtene og settingene har han blitt trygg på oss, og

vet at vi bare vil ham godt. Utsendingene til T-rkia har vært i landet i seks år og bor nå i en by på størrelse med Oslo, med en håndfull kristne. De opplever å bli møtt med vennlighet og respekt blant naboer og kolleger. Fra neste år håper de å bli en del av et større team med utsendinger fra andre land, blant annet en kvinne fra Kina. - Vi står i et spennende arbeid, og takker dere for all forbønn.

Ny samtaleboks for hele familien

I samarbeid med Awana har FriBU lansert «Input», et unikt verktøy som gjør det enkelt og morsomt å dele tro på hjemmebane. Input inneholder rundt 800 spørsmål og utfordringer som setter i gang gode samtaler og samhandling, og den passer for familier med barn fra 6-19 år. Samtaleboksen er delt inn i alderskatego-

riene 5-9 år, 10-13 år og 14-19 år. Følgende temaer er inkludert: Foreldre, bibel, kjærlighetspråk, høytider og markeringer, aktivitet, nettvett og bønn. Se FriBUs hjemmeside for mer informasjon.

Disse blir tilsynsmenn i fast stilling

Frikirken har for første gang ansatt tilsynsmenn i faste stillinger, og det er nå bekreftet at Lars Øystein Folkedal blir tilsynsmann i Vestre, John Arne Gladsø i Nordre og Geir Øystein Andersen i Østre presbyterium. Ansettelsesprosessen i Søndre er foreløpig ikke avsluttet.

Tekst **GEIR ARNE JOHANSEN**

Lars Øystein Folkedal har vært nestformann i Vestre tilsynsområde siden 2016, og blir nå tilsynsmann i seksti prosent fast stilling. Samtidig fortsetter han som hovedpastor i Karmøy Frikirke i førte prosent.

- Vi arbeider med å få inn en annen pastor i tilsvarende stillingsstørrelse. At stillingen som tilsynsmann ikke var større, var faktisk avgjørende for at jeg søkte, sier Folkedal. Han opplever at han ikke har fullført arbeidet på Karmøy, og tenker at stillingene kan bli en spennende kombinasjon. - Jeg ser for meg en god del mer reising, samtidig har Vestre presbyterium så stor geografisk spredning at mange møter og samtaler må gå via nett. Så mye av arbeidshverdagen vil likevel være lokalt. Men det blir interessant å se hvordan dette slår ut i praksis, sier han.

Han opplever det inspirerende og samtidig utfordrende å få tilliten og ansvaret det er å føre tilsyn i alle menighetene i vest. - Det knyttes nok noen ekstra forvent-

ninger til hva tilsynet skal være med den nye ordningen. Så får vi håpe det er noenlunde samsvar mellom realisme og forventninger. Jeg tror at vår tilsynsordning er svært viktig og mitt håp er at vi som tilsynsmenn kan bidra til at menighetene får løftet blikket, slik at den enkelte menighet i stigende grad fungerer etter hensikten og oppdraget med å gjøre disipler, sier Folkedal.

SUNNHETSTEGN

Han mener det er et viktig sunnhetstegn at menighetene tar tilsynsrapportene på alvor.

- Min opplevelse er at mandatet tilsynet har i Frikirken, er svært viktig. Det er rollen som tilsynsmann, ikke personen som utfører den, som gjør at menighetene må ta rapportene på alvor. Her har vi som tilsynsmenn et stort ansvar, for vi handler på vegne av kirkesamfunnet, ikke oss selv. Jeg har opplevd det som svært givende å komme utenfra og inn i en annen menighet enn den jeg tjener hjemme. Med hjelp av blikket utenfra, blir det min oppgave å fortelle menigheten hva jeg ser. I alle menigheter er det mye godt å se, og mye å glede seg over, sier Lars Øystein Folkedal.

Samtidig tror han at menighetene med jevne mellomrom trenger at noen våger å gi en ærlig og tydelig tilbakemelding om ting som kan stjele fokus og energi, eller som dreier retningen menigheten arbeider i bort fra hensikten, for ikke å stivne og komme på avveie. - Det gjelder i alle menigheter. Det er lettere å se dette når du kommer utenfra, og mandatet gjør det mulig for en tilsynsmann å formidle dette tydelig. Så er min bønn at jeg sier sannheten i kjærlighet. Alltid. Uten at det skjer, kan ord bli nedbrytende og virke mot sin hensikt. Som tilsynsmann, og som pastor, er jeg fullstendig avhengig av dagliglivet med Jesus og Den hellige Ånd i meg, og at det er sant som det står i Fil 4,13: «Alt makter jeg i Han som gjør meg sterk». Jeg tror på et liv i utilsørt tillit og avhengighet til Gud. Det rekker helt fram, sier Folkedal.

VIKTIG ROLLE

John Arne Gladsø har siden 2016 vært tilsynsmann i Nordre i halv stilling, samtidig har han hatt en

halv pastorstilling i Steinkjer Frikirke. - Jeg gleder meg til å fortsette som tilsynsmann i Nordre, og setter pris på en økning av stillingen til 70 prosent. Landet er langt, og oppgavene mange. Jeg er takknemlig for tilliten jeg blir vist og håper å være en ressurs for lokalmenighetene og kirkesamfunnet, sier Gladsø, som ved siden av jobben som tilsynsmann fortsetter som pastor for Steinkjer Frikirke i 30 prosent stilling.

Gladsø tror tilsynsmannsrollen er viktig for å motivere, styrke og støtte det lokale arbeidet.

- Det at det nå blir faste stillinger tror jeg kan bidra til å gi rom for langsiktighet og sikre stabilitet. Dette gjør at vi blir bedre kjent med hverandre, og vi kan jobbe med konkrete oppgaver over tid. I tillegg er tilsynsmannskollegiet et unikt fellesskap som styrker tjenesten betydelig. En tilsynsmann kan ikke ha kunnskap om alt, og da er det flott at det finnes kompetanse å støtte seg på hos gode kolleger. Jeg håper at resultatet av min tjeneste vil skape vekst og frimodighet hos det enkelte medlem og hver enkelt menighet, sier han.

- Jeg har blitt gitt Nordre som tjenesteområde og er svært takknemlig for det. Vi har nettopp hatt et presbyteriemøte i Nordre som bekrefter at vi står sterkt samlet og ønsker å ha fokus på det aller viktigste; å fortelle alle om Jesus Kristus. I tillegg har vi et stødig og godt fundament å stå på med tanke på lærespørsmål, og vi skal hjelpe hverandre til å fortsatt stå stødig. Min tilsynsmannstjeneste håper jeg blir fylt av Den Hellig Ånds kraft og nåde, med hovedvekt på å hjelpe og å støtte. I dette trenger jeg alles bønnestøtte, nåde og overbærenhet for tjenesten, sier John Arne Gladsø.

Enhet i og mellom menighetene

Geir Øystein Andersen har bakgrunn som leder for menighetsplantingen på Kongsberg, som eldste og forstander i Kongsberg Frikirke, og som redaktør av Budbæreren, for han nå blir tilsynsmann i Østre tilsynsområde på heltid. Han har vært engasjert i prosessen for at Frikirken skal styrke tilsynsarbeidet, og gleder seg til å fortsette engasjementet gjennom stillingen som tilsynsmann i Østre.

- Jeg vil sammen med styret ta utgangspunkt i tilsynsarbeidet som er utviklet i vårt distrikt. Den økte tidsressursen gir muligheter, som jeg vil utvikle sammen med menighetene, styret, og i samarbeid med de tre andre tilsynsmennene, hovedkontoret og synodens ledelse. Det primære er å føre tilsyn med våre 31 menighetsfellesskap, sier Andersen.

I veiledningen vil han oppmuntre det organiske perspektivet ved menighetslivet, på tvers av generasjonene.

- Å arbeide på Guds ords grunn for å styrke og utdype enhet i og mellom menighetene, er den sentrale instruksjonen. Det motiverer meg særlig at Frikirken må finne ut sammen hva det i vår tid betyr å leve kirke på Østlandet, i og rundt Norges hovedstad, sier Geir Øystein Andersen.

Tilsynsmennene tiltrer 1. november. Tilsynsmannstillingen i Østre blir den eneste i hundre prosent. Stillingsprosenten i Søndre og Nordre blir på sytti prosent, mens tilsynsmannen i Vestre er ansatt i seksti prosent.

KVELDSRO Kveldsroen senker seg i ungdomscampen hos Frik-deltakerne, og visjonsdeltakerne i Tunet tar en siste kaffekopp før det er natt.

Trer av etter 33 års tjeneste

Her er det ikke snakk om å forlate en synkende skute. Tvert imot. Lisbeth og Arvid Reindal har holdt stø kurs gjennom både motvind, brått og smult farvann. Selv om de to nå går over i pensjonistenes rekke etter 33 års tjeneste på helseinstitusjonen, seiler Nordtun-skuta videre med flagget til topps.

Tekst og foto **ANFINN MYRVANG**

Da de to ble ansatt på Nordtun HelseRehab i 1986, Arvid som daglig leder og Lisbeth som sykepleier, var Nordtun Rekonvalesentehjem - som det het den gangen - en fersking som slet med å finne sin plass i helsemarkedet. De to så da for seg å bli i nyjobben i to-tre år. Men slik gikk det ikke. Oppgavene var mange og krevende. Rutiner og kontakter skulle etableres, nytenking og faglige utfordringer banket på døra. Men Lisbeth og Arvid gikk på med krum hals og førte det som etter hvert ble hetende Nordtun HelseRehab fremover til hva institusjonen er i dag: velrenommert innen helsemarkedet.

Det ble en utfordrende jobb som krevde stor vilje, god faglig og menneskelig innsikt samt beundringsverdige utholdenhet.

I løpet av godt og vel en mannsalder som daglig leder og helseleder har rundt 20 000 pasienter vært innom institusjonen. Gode tilbakemeldinger fra både pasienter og medarbeidere sier noe om hva de har fått til. Et opphold på Nordtun har vært en bejærende inspirasjon for pasientene til å leve et bedre liv.

De to har også maktet å gjøre Nordtun HelseRehab til en velintegrert institusjon i bygda Engavågen. Beliggenheten i seg selv innbyr til trivsel, og bygdefolket har satt stor pris på Nordtuns åpenhet. Her kan enhver bruke tilrettelagte veier, se utendørs kunst og benytte treningsmuligheter. Konserter og andre arrangement har vært et rikt tilskudd til bygdas kulturliv.

- Dette har ikke vært noen solo-reise, men noe har vi klart sammen med fantastiske kolleger, sier Arvid og Lisbeth.

- *Hva har vært drivkraften, undrer vi.*

- Først og fremst det å få kjenne på takknemlighet i oss selv, og det å motta takknemlighet fra pasientene som på tross av store plager, ønsker å gå videre i livet på en bedre måte.

- For oss har det vært viktig å se hver enkelt pasient og å ta den en-

kelte på alvor. Pasientene kommer hit med ulike problemer i bagasjen. Da skal vi støtte og hjelpe slik at livet blir godt å leve videre. Dette skal vi gjøre ut fra Frikirkens grunnsyn, sier Lisbeth. Det Jesus sier i Matteus 25, vers 35- 40 har vært Arvid sitt mantra, overført til de ansatte som skal sette dette ut i livet:

“For jeg var sulten og dere gav meg mat, jeg var hjemløs og dere tok dere av meg, jeg var syk og dere så til meg ... Det dere gjør mot en av mine minste, gjør dere mot meg”.

- Det har vært berikende å møte så mange flotte pasienter og medarbeidere. Men Nordtun HelseRehab sitt oppdrag ligger først og fremst i å levere gode helsetjenester, der pasientenes ve og vel må komme i første rekke, legger Arvid til.

- *Hva nå?*

- Hva fremtiden vil bringe for oss og Nordtun HelseRehab er

TROFASTHET Gjennom 33 år har Lisbeth og Arvid Reindal satt sitt gode stempel på Nordtun HelseRehab. Men nå tar livet deres en ny vending.

ikke lett å spå noe om. For Nordtuns del ønsker vi at institusjonen vil bestå stødig på egne bein og være til velsignelse, glede og nytte for de pasientene som kommer hit. Men det skjer stadig endringer innen helsemarkedet. Derfor blir det viktig for Nordtun å være i takt med utviklingen, ha et høyt faglig og kvalitetsmessig nivå på tjenestene, alene eller i samarbeid med andre institusjoner.

- For vår egen fremtid vet vi stort sett bare at livet kan by på så mangt. Vi liker å reise, har barn og barnebarn og vil neppe bli sittende fast i gyngestolen, sier det spreke pensjonistparet, som ikke har noen planer om å flytte fra Engavågen.

Bønnevandring på Visjon

I og rundt Mariakapellet ved Stavern folkehøgskole er det lagt opp til bønnevandring, med ulike stasjoner for bønn, ro og ettertanke.

Skapt til fellesskap

Temaet for Nordre presbyterium sitt sommerstevne på Bakketun folkehøgskole var «Skapt til fellesskap». Og med godt over 30 grader hver dag i flotte omgivelser ble det både varmt og sommerlig fellesskap for de ca. 80 store og små stevnedeltagere, på stevnet som varte fra onsdag til søndag, siste uka i juli.

Tekst og foto **RITA AGLÉN**

Levanger frikirke som i år feirer 100 år, har de siste ni månedene, sammen med tilsynsmann John Arne Gladsø, planlagt dette stevnet som er en kombinasjon av møter med utsendinger fra menighetene til presbyteriet og et familiestevne der det er bibeltimer, barnesamlinger, forskjellige aktiviteter og kveldsmøter. FriBU-leder, Sigrid Nordvoll, hadde hovedansvaret for barn og unge og hadde med seg en god stab med ledere.

Dagene startet med felles morgensamling og stevnesangen «Plass til alle». Kristin Nordvoll Mork hadde gode andakter og vi fikk bli kjent med «Elfrida Skogen» som omtalte seg selv som parkettkosmetolog og hadde meldt seg på «bryterstevne».

ÆRLIG OG SOLID UNDERVISNING

Torsdag og fredag var det bibeltimer med Helge Standal, som er pastor i Trondheim Frikirke. Hans fokus var menighetsliv og viktigheten med et fellesskap som fungerer og han snakket ærlig om utfordringer som kan oppstå. Han tok seg også tid til å svare på spørsmål fra salen.

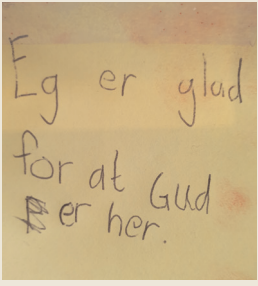
MISJONÆRBESØK

Vår ferske misjonærfamilie i Japan, Helga, Andreas og Aron Elias Bagaas, tok turen til Bakketun og var sammen med resten av deltagerne der de fortalte om seg selv, livet så langt i Japan og litt om hva de tenker å gjøre framover. De opplever å gå i Guds ledelse og er veldig takknemlig for misjonærteamet som de er sammen med i Japan. Dette er en flott familie som det blir spennende å følge med videre.

FELLESKAP I VARMEN Tropekvelder la til rette for mange koselige stunder ute under stevnet.

PRESBYTERIESTYRET

Mens andre tok turer for å avkjøle seg på dagtid, var utsendingene fra menighetene samlet for å diskutere saker i presbyteriet. Det siste møtet deres var åpent, slik at man kunne komme og lytte på hva som ble sagt. Styret som ble valgt er formann: Bjørn Roger Stien, Namsos, nestformann: Jostein Ek, Meløy Søndre. Styremedlem: Kjell Hestmo, Namsos, Raymond Lillevik, Nesna, Rolf Trana, Rana. Varamenn: Lars-Göran S. Strømhaug, Trondheim, Stig Monsen, Rødøy, Trond Vegge, Rognan. Vi ønsker dem alle Guds velsignelse,

JUBILEUM På lørdagskvelden var det jubileumsfest i gymsalen der barna (og resten) kunne bli med på søndagsskolesanger fra mange år tilbake.

styrke og ledelse framover i det arbeidet som venter dem.

UBILEUMSFEIRING

Hele lørdagen var satt av til 100 års-markering. Dagen begynte på Munkeby med natursti langs elva, der deltagerne ble bl.a. utfordret på bibelhistorie, Japan, støvelkasting og botanikk. Som inntekt til misjonen, i tillegg til utlodning av bilder malt av Anne Nordvoll, arrangerte komiteen båtrace med trebåter i elva, der selveste Synodeformann Jarle Skullerud stakk av med seieren med båt nr. 92. Jubileumsfeiringen fortsatte på gården til Ole Petter Munkeby der det ble japansk mat, historietime, omvisning i klosteret og noen tok turen til Langåsdammen for å kjøle seg ned i varmen før festen fortsatte med middag og samling på Bakketun der flere andre hadde tatt turen til Bakketun.

BÅTRACE Ved målområdet for båtracet og der synodeformann Jarle Skullerud (nummer to fra høyre) akkurat har kommet inn først i mål med sin trebåt.

Søndag inviterte Levanger til gudstjeneste i sine egne nyoppussede lokaler i Kirkegata der John Arne Glad-sø talte om å trykke på «knappen», les: å be. Det ble band med noen av ungdommene med sangen «You say» og nattverdsfeiring.

Frikirken i nordre har nok en gang opplevd at det å samles på stevne har en betydning for menighetslivet. God undervisning og godt fellesskap gir en ny giv til å møte en høst med nye utfordringer.

Tre på stevnet

Peter Øren Monsen, 14 år,
Rødøy Frikirke:

Hvordan har du det på stevnet og hva har du gjort hittil?

Jeg har det helt fint. God mat og hyggelige folk. Jeg har vært på ungdomsopplegget som er her, og på møtene og har vært sammen med folk.

Temaet for stevnet er «Skapt til fellesskap», hva tenker du om det temaet?

Vi mennesker er nødt til å være i lag for at ting skal fungere og for å få ting til.

Har du blitt kjent med noen nye her/ fått nye venner?

Jeg kjente de fleste, men har blitt kjent med to, tre stykker som jeg ikke kjente fra før.

Dag Helge Knudsen, 53 år,
eldste i Meløy Nordre Frikirke:

Hvordan har du det på stevnet og hva har du gjort hittil?

Jeg har det kjempebra. Det er det første presbyteriestevnet jeg har vært på. Jeg var spent på om det kom til å bli kjedelig, men jeg synes det har vært veldig interessant. Jeg har vært på gode bibeltimer og undervisning og det er interessant å være med i komite som skulle utarbeide saker i forhold til presbyteriet.

Temaet for stevnet er «Skapt til fellesskap», hva tenker du om det temaet?

Alle menighetene våre er jo fellesskap og vi ønsker at mange flere skal ta det i fellesskapet vårt og bli kjent med Jesus. Vi er jo skapt til fellesskap, helt i fra da Gud skapte Adam, så han at det var ikke godt for Adam å være alene og sånn er det med oss mennesker i dag også. Fellesskap er viktig for at vi skal utvikle oss og trives.

Har du blitt kjent med noen nye her/ fått nye venner?

Jeg har blitt kjent med en del nye. Jeg har ikke klart å bli uvenner men noen og fått frisket opp noen gamle vennskap som har ligget litt i dvale.

Liv Bente Schellenberg Strømhaug, 38 år,
Trondheim Frikirke:

Hvordan har du det på stevnet og hva har du gjort hittil?

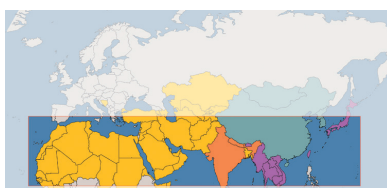
Jeg har det veldig trivelig, morsomt og sosialt. Jeg har badet overraskende mye! Leika gjemsel i brennesle, spist mye, hørt på veldig mange fine taler, ledd mye og vært sammen med unge mine.

Temaet for stevnet er «Skapt til fellesskap», hva tenker du om det temaet?

Jeg tenker at fellesskap er veldig viktig for oss som er kristne, for vi kan gå ganske lenge ellers rundt i samfunnet og føle at det er unormalt, at det er vi som er rare, som tror på Gud. Det å få lov til å være sammen med mange andre som kan støtte hverandre og si «det her tror vi på og det er reelt» sammen, gjør at man går litt mer rakrygget i samfunnet, på jobb, blant venner og familie som ikke er kristne. Det gjør at det blir litt lettere å tro for min del.

Har du blitt kjent med noen nye her/ fått nye venner?

- Jeg har blitt enda bedre kjent med venner jeg hadde fra før. I en annen sammenheng ville jeg kanskje tenkt at det tar litt lenger tid før man kaller seg venner, men her blir det en spesiell atmosfære hvor du vet at alle sammen vil deg vel og alle har en positiv innstilling til hverandre og tar vare på hverandre.

INGJERD GRIMSTAD BANDAK

«Dette har vi ikke snakket om før»

Ingen av oss ønsker å ta inn over oss at seksuelle overgrep eller overtramp kan skje hos oss, i alle fall ikke i våre kirker og familier. Men i 2. Samuel 13: 1-22, leser vi hvordan David's datter Tamar ble voldtatt av sin egen halvbror. Hun tok dette veldig hardt, men ble bedt om å tie det i hjel. Ingen stod opp for henne. Faren, David, var taus selv om dette hadde skjedd inne i hans hus. Samuelsboken forteller om Kong David den salvede's mektige historie. Og det er veldig interessant at en så skamfull historie har fått stå der som en del av historien om David. Er det fordi Gud så Tamar og ville la hennes stemme bli hørt, selv om ingen på datiden var interessert i å høre henne? Eller kanskje er det fordi at Gud ville sette et eksempel om at selv den mektigste mann (eller dame) med et sterkt kall kunne falle stort eller ha store svakheter i livet sitt? David var en god hærfører, men feilet kanskje mer som far. Han besøkte sønnen Amnon da han latet som han var syk, uten å gjennomskue at han bare spilte. Men det står ikke noe om at han så til Tamar da hun var voldtatt og så avvist.

I morgenandakten fikk vi høre historien om Kvinnen ved brøn-

nen. Her ser vi hvordan Jesus møtte kvinnen. Han hadde gått en omvei for å få treffe denne kvinnen som hadde hatt fem menn. Jesus bad henne gi ham noe å drikke. Han så at hun hadde noe å gi, og det var verdifullt. Han så henne for den hun var, og behandlet henne med respekt og verdighet. Han anerkjente henne for at hun snakket sant. Og han tilbød henne en relasjon og vernet som gir helbredelse og evig liv.

Kulturen på Davids tid og på Jesu tid har mange likhetstrekk, men de viser helt ulike måter å være menn på i samme kultur. Jesus brøt med de kulturelle normene for å velsigne denne kvinnen. Maskuliniteten i Tamarhistorien var annerledes. Den trykket kvinner ned, den tok ikke ansvar for egne handlinger – men handlet fullstendig i egoismens og begjærets navn. I tillegg var David en fraværende far som virker til å sterkt favorisere sønner over døtre. Dette gjorde datteren sårbar til tross for at hun virker til å være en sterk kvinne som kunne sette krav og si ifra når noe var galt.

Vi hadde invitert Marit Breen fra NMS til å ha denne workshopen for oss, og hun hadde invitert

med seg en kollega fra Etiopia, Melkamu Dunfa, til å lede sammen med seg. Vi analyserte historien om Tamar inn i de ulike kulturelle og organisatoriske kontekstene gruppen representerte: Japan, Norge og Midtøsten. Vi har alle utfordringer med seksuell trakassering, men problemene må håndteres ulikt i de forskjellige kulturene. Og hver av oss har ulike ressurser nedfelt i kulturen vår så vel som mekanismer som gjør kvinner sårbare for vold og overgrep.

Workshopen munnet ut i en handlingsplan for de respektive gruppene, preget av hver enkelt kultur. I Norge fungerer mange offentlige instanser bra, vi trenger for eksempel ikke å lure på om politiet kommer til å tyste eller om sykehuset vil nekte å ta de nødvendige testene for å sikre bevis på voldtekt. I Midtøsten derimot står ære og skam – kulturen veldig sterkt, og man kan ofte ikke melde vold mot kvinner til politiet for eksempel. Fokus i handlingsplanen var imidlertid på hva som KAN fungere, og hvor vi skal begynne fra der vi er nå for å være bedre forberedt hvis Tamar plutselig står på døra vår. Det kom fram mange gode forslag og refleksjoner rundt temaene be-

visstgjøring, akutt håndtering og prosessen etterpå – forslag som skal jobbes videre med utover høsten. Vi fikk videre prentet inn at et sovende dokument ikke er noe verdt. Den virkelige utfordringen når rutiner og dokumenter er på plass, er å leve ut respekt og likeverd for alle hver eneste dag, og at vi tar de nødvendige forholdsreglene for at vold og overgrep ikke skal skje. Å skape en sunn arbeidskultur eller menighetskultur er en nøkkel for å hindre vold og grenseoverskridelser.

‘Dette har vi ikke snakket om før’, sa noen i det palestinske bibelselskapet. Og det tenker jeg er sant om mange av oss i kristne sammenhenger. Seksuell trakassering er noe vi sterkt ønsker ikke skal skje hos oss, og så tenker vi kanskje at det er bedre å lukke øynene for at det kan skje. Jeg håper at det skal bli vanlig i Frikirken rundt omkring i Norge å ha en preken om Tamar med ujevne mellomrom, og sette fokus på vold og overgrep gjennom den ressursen vi har i bibelhistorien.

Ingjerd Grimstad Bandak,
Frikirkens misjonsarbeid

23.-27. september inviterer Stavern Folkehøyskole til gratis **DUGNADSUKE OG KORTKURS**

SVERRE JØLSTAD- LEIF-INGE JENSEN
STÅLE GILBERG ARNFINN LØYNING
info www.stavernfhs.no eller mobil 93426101

"KROPP OG ÅND- HÅND I HÅND."

Budbæreren på nett
BUDBÆREREN.NO

Minneord om Julia Topland

Vinteren 2018-19 har vært en vanskelig periode for våre misjonærer i Japan. Den minste i flokken, Julia Topland (5) fikk kreft i hodet og døde 7.juli 2019. Mange er det som har stått sammen med familien i bønn.

En japansk kvinne som ble kristen for noen år siden i Kawage Kirke, fikk støtte familien på en helt spesiell måte. Hun er sykepleier og var tidligere avdelingsleder på en barneavdeling med barn som led av kreft. Denne Fru Chiharu Kuwabara var med foreldrene, Ruth Kari og Knut Ola, da diagnosen ble stilt, spurte de riktige spørsmål, og skrev ut hele diagnosen slik at den kunne oversettes til engelsk og sendes til sykehus i USA til vurdering.

Hun startet daglige bønnemøter for Julia i sitt hjem, skaffet rullestol og annet utstyr og reiste stadig til Nagoya med middager som kunne glede Julia og familien. Denne kvinnen sendte meg disse ordene:

«Her hos meg skifter følelsene slik som været, og jeg feller noen tårer.

Nå er jeg selvfølgelig lettet over at Julia er lykkelig i himmelen.

Men jeg kjenner også på savnet over at Julia ikke er her i vår verden lenger....

Når jeg tenker på Ruth og Knut Ola, familien og den ensomhet de må kjenne, knytter det seg i brystet på meg.

Men jeg kjenner også på mer. Jeg har i disse siste 10 månedene fått se noe veldig stort. Først av alt har jeg fått se Jesu virkelige og

sanne disipler.

Både Knut og Ruth, ekteparet Mikaelsen, de har helt fra begynnelsen og helt til slutt gjennomlevd livet som er en disipler av Herren Jesus verdig.

Og så har jeg sett hvordan de med all sin kraft har vist folket herligheten til Julias Gud.

Dette har jeg sett for første gang i livet. Tidligere har jeg også opplevd at barn døde. Der var stor kjærlighet fra foreldre, og dyp smerte og sorg, og ubeskrivelig sinne og tvil.

Men nå har jeg fått se hvordan situasjonen blir helt en annen når de tror på Herren og vandrer med ham. Selv om smerten kan være den samme, så ble dette noe helt

annet og jeg er blitt dypt beveget. Jeg har en dyp respekt for Julia og familien som trofast vandret med Herren.

Jeg har virkelig fått lov til å oppleve noe helt fantastisk stort.

Jeg fikk også oppleve Guds tid. Julia levde fullt ut, og ble hentet til himmelen på den minst smertefulle måten. Når jeg tenker på praktiske problemer rundt pleien av Julia, utholdenheten til søstrene, og mange andre forhold, så tror jeg det hele skjedde i Guds time.

Ved at Herren til og med lot meg få oppleve avslutningen på Julias liv, har han gitt meg et sterkt budskap å bringe videre.

Nå forstår jeg hvor umoden jeg

MINNER Fra Julias femårsdag. Fru Kuwabara helt til venstre.

enda er som kristen. Jeg trenger å komme nærmere Herren og stole på ham.

Når jeg nå tenker på alt dette, så renner tårene i taknemlighet til Herren og til Julia og hennes familie.

Chiharu Kuwabara»

I disse dager kommer familien Topland med to døtre, og beste-foreldrene Mikaelsen hjem til Norge for noen uker. La oss om- slutte dem med våre bønner.

Ingrid Aske

Felleskap som bærer i tro og tvil

HANNE MARIE MOI

Å se en venninne ta avstand fra tro er hjerteskjærende og jeg blir stående maktesløs. For hva kan jeg gjøre? Jeg kan ikke presse tro tilbake nedover hodet hennes, men jeg kan fortsette å være venninnen hennes. Kanskje er det nettopp nå det blir ekstra viktig å ivareta rela-

sjonen, bevare fellesskapet, ikke med en skjult agenda, men med en ærlig kjærlighet som gir rom for tro og tvil. Vi trenger hverandre.

Fellesskap er en viktig del av min hverdag. Jeg elsker mennesker, å være sammen med mennesker og å dele gleder og sorger med dem. Derfor er det ikke få timer i løpet av en uke jeg bruker sammen med venner, kollegaer og familie, for det er viktig for mitt trosliv. For det er vanskelig å være kristen. Alene. Derfor trenger vi hverandre til å bære hverandre i tro, tvil, når spørsmål utfordrer eller når komforten fører til en passiv holdning. Det gjelder meg og jeg tror det

gjelder deg også. Et kristent fellesskap av unge voksne er avgjørende for at mange unge voksne kommer til tro og får vokse. Det er for mye å be om at vi må klare dette på egenhånd eller i et fellesskap som ikke rommer unge mennesker i deres tro og tvil. For tvil, en mengde spørsmål eller passiv holdning til troslivet er en realitet hos de fleste av oss. Men det skjer noe når vi kommer sammen for å søke Gud. «For hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt i blant dem.» (Matt 18,20) sier Jesus.

Vet du om unge mennesker i livet ditt eller i menigheten din som trenger støtte for å kunne stå stø-

dig i tro og tvil? Kanskje det er deg selv. For vi er nok alle der fra tid til annen. Så kanskje vi som kirke og som enkeltpersoner skal stille oss selv spørsmål om hvordan vi tenker om og møter unge mennesker som ikke helt vet hvor de er på vei, hva de skal tro eller hva de skal tenke. Hvorfor er det så viktig at vi legger til rette for at venninnen som tok avstand fra tro kan få kjenne seg hjemme i et fellesskap som bærer hverandre i tro og tvil? Fordi sannheten og vissheten om Jesus forandrer liv.

STEIN VEGARD ANTONSEN

«Skulle ha gått til Specsavers!»

Jeg har mye å takke brillene for. På grunn av dem er jeg for eksempel for rimelig trygg syklist å regne. Tvtitting går som en lek; jeg kan holde uanstrengt på i timevis! Men jeg må altså ta brillene til hjelp, for å se klart og tydelig faller meg ikke lenger helt naturlig. Det er forresten ikke ulikt mitt åndelige liv. Uten «Jesusbrillene» blir jeg – min halvmodne alder til tross – lett bekymret for morgendagen, stresset av jobben, irritert på barna og veldig opptatt av Trump, bompenger og kirkepolitikk. Men ved Den Hellige Ånds synskorrigerer taper dette litt av makten og forstyrrer ikke synsfeltet på samme måte. Straks aner jeg konturene av Én som er større enn alt. Deg å få skode er sæla å nå, virkelig, og gjør noe frigjørende godt med tilbøyeligheten til bekymring, stress og irritasjon. Resultatet av et klart syn, er at jeg blir mer oppmerksom på mitt grunnleggende kall i livet, nemlig å følge Jesus og leve tett på ham.

Men disipler må vite: Det holder ikke med årlig kontroll; nei, vi «innkalles» til et helt liv i denne øvelsen. Guds instrumenter for å klarne synet er bibellesning, bønn og et fellesskap hvor liv og tro deles. Regelmessighet i dette er undervurdert - med påfølgende synssvekkelse som resultat. Massivt utbredt.

Det er dem som stoler på konturene av den usynlige verden, som forandrer den synlige. Les 2.Kor.4,18 og Hebreerne 11. Sees hos optikeren!

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntert øyeblikk inntreffer mellom mennesker. Budbæreren har en uhøytidelig stafett for å dele noen av disse med leserne våre. **Per Kristian** har levert følgende bidrag

Ret fra levra

Enkelte mennesker har en ganske livlig fantasi. Tidligere jobbet jeg sammen med en slik person. Jeg, som opprinnelig kommer fra Østfold, var relativt nyansatt da han fortalte meg: "Jeg har mange ganger lurt på hva Adam sa den første gangen han fikk se Eva. Jeg tror at hvis Adam hadde vært østfolding, ville han ha sagt: - Nå prekar vi, Gud!"

Per Kristian utfordrer Marit Ecklo Brevik

FAKTA:

Navn: Birgitte Bugaard Ørnes **Alder:** 57

Sivilstatus: Gift **Menighetstilhørighet:** Porsgrunn Frikirke

Virke: Pastor 2

Tjeneste med evighetsperspektiv

Birgitte Bugaard Ørnes er ny som 2. pastor i Porsgrunn Frikirke, og er glad, takknemlig og ydmyk for å stå i en tjeneste med evighetsperspektiv.

- *Hva gleder du deg mest over i arbeidet?*

- Møter med enkeltmennesker, samtaler og gleden over å få stå i en sammenheng der man har samme mål og få lov til å være med å dele noe av alt det Gud gir oss. Tanken på at jeg står i en tjeneste med evighetsperspektiv gjør meg både glad, takknemlig og ydmyk.

- *Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?*

- Å ja, det har jeg og det delte jeg også med menigheten på ordinasjonsdagen: 2 Kor, 12,9:

«Min nåde er nok for deg for kraften fullendes i svakhet». Det betyr for meg å få hvile i hans store nåde og stole på at han gir det jeg trenger. Min plass til påkobling er ikke i egen kraft. Han er i båten sammen med meg, og det går aldri tomt hos Gud. Han har satt meg til arbeid og kalt meg til hvile. Alt av bare nåde. Det er nok, det som Jesus gjorde.

- *Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?*

- Sammen om oppdraget er et fantastisk tema, som minner oss på at det aller viktigste er ikke noe vi gjør alene men sammen som menighet og kirke. Den bevisstgjøringen er det viktig å minne hverandre på, både som ansatt og frivillig.

- *Er det noe spesielt som opptar deg for tiden?*

- Jeg har en lengsel etter mer av Guds nærvær, og det å leve overgitt til han i alt jeg gjør. Også lengter jeg etter å se enda flere unge mennesker som har brennende engasjement og et overgitt liv til Jesus. Medvandring, og det å gi oppgaver og at hvert menneske skal være fri til å bruke den og de nådegaver som Herren har gitt dem. Å lytte til Guds stemme er viktig.

LENGSEL Birgitte Bugaard Ørnes lengter etter å se enda flere unge mennesker som har brennende engasjement og et overgitt liv til Jesus. (Foto: Privat).

- *Har du noen forbilder eller noen som særlig har vært til inspirasjon for deg som kristen?*

- Mitt forbilde på veien til å bli kristen som skjedde i 1977 var forkynnelsen til Anfinn Skaaheim. Den var bibelsk, ærlig og sann, og den utfordret til å ta et standpunkt. Som kvinne selv og forkynner i dag, så må jeg si at Elin Linde Fagerbakke og Anne Christiansen er to kvinner som med sin frimodige forkynnelse både oppmuntrer, støtter og utfordrer til tjeneste og jeg ser veldig opp til dem.

- *Hva liker du å gjøre på fritiden?*

- På fritiden er jeg glad i sjøen, skogen og fjellet, og to skjønne barnebarn. Jeg er glad i å skrive, så sysler også litt med det og har kommet ut med to bøker i 2014 og 2017. Det er både avkobling og tilkobling.